DRAGOSTEA ETERNĂ ŞI CASTELUL BÂNTUIT

"Pământul era pustiu şi gol. Peste faţa adâncului de ape era întuneric, şi duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!». Şi a fost lumină (...). Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră». (...) Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut". *(Genesa).*

Scena era goală, din culise nu se auzea niciun sunet, iar publicul nu-şi făcuse încă apariţia, rătăcind pe străzi, pe la job, prin market-uri. Atât de pustiu era totul... o linişte care ucidea totul, şi nu una primordială.

Priveam strivit, din dimensiunea în care îmi fusese dat să trăiesc, o scenă tristă, lipsită de viaţă, iar durerea pe care o simţeam nu putea fi alinată decât de iubire... De creaţie.

Umbre violete peste zidurile albe. Un susur cristalin, apoi din nou tăcere.

Din neant aproape, **ea** şi-a făcut apariţia. Loretta, tu aparţii unei alte lumi, am şoptit... "Îţi mulţumesc, Doamne, că, în sfârşit, ai trimis-o. Acum. Aici. În această scenă a devenirii".

Loretta făcu o reverenţă, apoi zâmbi uşor.

"Ai văzut «The Fountain», a lui Darren Arronofsky?", mă întrebă, privindu-mă fix.

"Da... De ce mă întrebi?", am replicat stânjenit, evitându-i privirea.

"Aşa... Voiam să ştiu dacă totul este predestinat", răspunse.

"Cel mai ciudat lucru la om este că ia adevărul drept minciună şi minciuna drept adevăr...", i-am spus, încercând în continuare să înţeleg de cât timp cele două lumi se întrepătrundeau.

*

Stăteam întins pe iarbă, alături de Loretta, fixând albastrul infinit al cerului. Trăind în prezent, trecut şi viitor. Atingând fericirea.

Eu, tu... O poveste. Un destin.

Loretta respira adânc, se avânta către eternitate. Atât de aproape de cer...

"Dacă te iubeşte cu adevărat, va accepta jocul pe care i-l vei propune...", se auzi vocea şarpelui.

Ea a stat preţ de câteva secunde, cântărind această nouă situaţie. "Oare chiar mă iubeşte?", se întrebă, îngrijorată.

Priveam albastrul ultramarin. Mă simţeam ca în deşert, în faţa celebrei "Fata Morgana". Pentru o secundă, norii au acoperit soarele, proiectând o umbră imensă asupra pajiştii. Asupra mea. Asupra Lorettei.

"Mă iubeşti cu adevărat?", mă întrebă, pe neaşteptate.

"Da, desigur...", i-am răspuns, jucându-mă cu părul ei. "De ce?".

"Nu eram sigură... Atunci, ai accepta să intri în joc pentru mine?".

"În joc? Ce joc?".

"Spune da şi vei vedea... La capătul drumului, voi fi a ta, pentru totdeauna...".

"Pentru totdeauna?", am repetat, ca hipnotizat.

Mă trezesc. Revăd ultimele paragrafe ale noii nuvele, apoi îmi prepar cafeaua. Pierdut într-un joc al destinului... Desigur, ea trebuia să existe. Dar şarpele? Totul a fost predestinat, inevitabil?

În timp ce sorbeam cu nesaţ din cana cu băutura fierbinte, tonul de apel al mobilului m-a făcut să tresalt, neplăcut impresionat.

"Alo? Da?...", am murmurat, nesigur.

"Sunt Steph, de la editură. O cititoare insistă să-ţi vorbească, i-am explicat că eşti în concediu, dar...".

"Mai explică-i o dată. Sunt chiar obosit, în plus, am început lucrul la o nouă nuvelă. Dacă mai vorbesc şi cu cititorii, chiar pot să spun adio concediului meu...".

"Da, te înţeleg, ai dreptate... Dar a fost foarte insistentă, zice că e important...".

"Je m'apelle Loretta...", am auzit o voce la celălalt capăt.

"Cum? Ce a zis? Cum o cheamă?", m-am interesat, derutat.

"Loretta, a spus...".

"Dă-mi-o la telefon".

"Alo... Vrei să intri în joc pentru mine?...".

"Poftim???!!!". De data aceasta, aproape că am răcnit. Începutul nuvelei mele nu data de mai mult de 8 ore, şi în timpul acesta nu vorbisem cu nimeni.

"Spune da...".

"Domnişoară, cine sunteţi?". Simţeam că îmi pierd răbdarea.

"O cititoare pasionată... Poate prea pasionată...", veni răspunsul.

Click. A închis.

*

"Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Poţi să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua când vei mânca din el, vei muri negreşit". *(Genesa)*.

Dacă absolut totul ar fi predestinat, n-am mai avea liberul-arbitru, arma cu care aproape că am distrus omenirea. Dacă cu liberul-arbitru am putea face absolut orice, n-ar mai exista predestinare. Coincidenţe care nu sunt coincidenţe.

Înţelegeţi dvs., dacă puteţi. Eu mă recunosc învins.

Şi totuşi, nimic nu e mai straniu şi mai fascinant decât să studiezi exact această latură ascunsă, misterioasă: Ce este omul? De ce nu poate deveni mai mult? Şi de ce (totuşi) în momentele sale de graţie lasă impresia că ar putea mult mai mult?

A fost fatal ca femeia să se lase ispitită de şarpe? A fost inevitabil ca bărbatul să

cadă în păcat?

Inevitabil, nu, de vreme ce aveau liberul arbitru... Şi totuşi fatal, fiindcă încă nu s-a născut omul care să-şi trişeze destinul... Unii (de regulă cei mai orgolioşi) vor să o facă. Mai mult, sunt convinşi că o fac. Dar în realitate sunt victimele propriilor iluzii, ca un magician care s-a autohipnotizat...

V-am spus că omul întotdeauna a luat minciuna drept adevăr şi viceversa...

Loretta, am scris despre un joc... Dar, pentru numele lui Dumnezeu, **am scris,** nu am prevăzut că vei apărea în viaţa mea, reală, concretă, punându-mi întrebări stranii prin telefon.

Aşadar, ce este, de fapt, destinul?

Am primit pe telefon un MMS. Era o fotografie recentă a cititoarei, însoţită de următorul text: *"Dacă vei şti să mă cauţi, la sfârşit, voi fi a ta, pentru totdeauna... Loretta"*.

Fir-ar să fie. E de-a dreptul absurd. Incredibil.

Am luat telefonul şi am format numărul lui Steph.

"Alo, salut, Steph... Ce a mai făcut cititoarea aceea?".

"Nimic... A dispărut la fel de brusc cum a şi apărut... De ce?".

"O să-ţi explic cândva... Mă tem că am să înnebunesc. Vorbim, pa!".

"Pa!...", rosti Steph, oarecum nedumerit.

Am stat puţin, ca în urma unui şoc ce tocmai se dovedise prea mare pentru a-l putea suporta. Hmmm! Prea bine. Vrei să jucăm? Let's play.

Am deschis laptop-ul şi am scris:

"Pentru totdeauna... Oare ce mi-aş putea dori mai mult? Oare ce promisiune ar putea fi mai încântătoare? Deşi ai fi putut să mă crezi, atunci când eram doar noi doi şi cerul azuriu... Au fost cele mai sincere momente. Nu ştiu de ce nu m-ai crezut. În regulă, răspunsul meu este da...

Atunci Loretta s-a făcut brusc nevăzută, şi-a luat zborul pe un norişor alb, aproape translucid, lăsând în urma sa o dâră purpurie...

- Loretta!, am strigat.

Scena era din nou goală, orologiul a bătut o oră târzie.

«Vei şti cu adevărat? Vei şti? Vei şti?», am auzit un glas, ca un ecou.

M-am trezit într-o sală mare, plină de zeci de personaje cu măşti. Dansau în jurul meu, mă ameţeau, mă atrăgeau într-un joc al pierzaniei.

«Eu sunt îngerul păzitor», «Eu sunt Satana», «Eu sunt fericirea», «Eu sunt durerea», «Eu sunt Loretta», «Eu sunt sora ta», rosteau, fiecare, când se apropiau de mine. Îmi era imposibil să le deosebesc, măştile erau identice.

- Nu pot... am şoptit. Sunt pierdut în labirintul fără ieşire, pe drumul fără întoarcere... Te iubesc, Loretta, dar îmi va fi imposibil...".

*

"Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, şi ai mâncat din pomul despre care îţi poruncisem să nu mănânci deloc din el, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ţi scoţi hrana din el în toate zilele vieţii tale; spini şi pălămidă să-ţi

dea, şi să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feţei tale să-ţi mănânci pânea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci ţărână eşti, şi în ţărână te vei întoarce". (Genesa)

Am adormit. Visez că rătăcesc într-o pădure deasă, neagră, în căutarea Lorettei. Şerpi veninoşi, bufniţe, lilieci îmi ies în cale, într-o cavalcadă ameţitoare. "Din acest tărâm nimeni nu a ieşit vreodată teafăr", aud o voce, apoi mă găsesc între ruinele unui vechi castel scoţian, într-o noapte cu lună plină. Era măreţ, ireal şi înspăimântător, totodată, îţi dădea impresia că te poate strivi numai prin simpla sa prezenţă. Privesc cu teamă lacul de la poalele castelului şi mă văd pe mine însumi, purtând o mască asemeni celor din secvenţa anterioară. «Eu sunt cel care te caut», «Eu sunt fericitul», «Eu sunt damnatul», «Eu sunt fantoma lordului scoţian ce nu şi-a găsit liniştea în veci», îmi aud propria voce, în secvenţe consecutive.

Luna se reflecta terifiantă în apele lacului.

Binele şi răul... nu trebuiau cunoscute de către om. Dragostea nu trebuia să fie dual㠹 pusă la îndoială.

«Încerc, Loretta...», am murmurat. «Dar voi pieri în tenebrele acestui castel, simt asta...».

M-a trezit tonul de apel al telefonului. Am sărit brusc din pat, îngrozit.

După câteva momente, am răspuns.

"Alo... Salut, Steph, ce mai e? Ce s-a întâmplat?".

"N-ai să crezi... Au găsit-o pe cititoare, moartă, în faţa editurii... Avea în mână un manuscris despre un vechi castel scoţian bântuit".

"Ceee? Nu se poate!!! Aşteaptă-mă, vin imediat!!".

Am închis telefonul şi am pornit în goană către editură.

Loretta zăcea inertă, liniştită, plutind între două lumi. Am răsfoit manuscrisul. După o descriere detaliată, reală, a locurilor pe care le vizitasem în vis, pe ultima filă scria: *"Te voi aştepta acolo... A ta, pentru totdeauna, Loretta"*.

Un joc. Un blestemat de joc fără ieşire. Îmi apare în vis, în realitate, în imaginaţie, în telefoanele date de Steph, în promisiunile Lorettei. Mă acaparează, mă ameţeşte, mă torturează.

Era fatal să fie aşa?

Nu ştiu dacă voi afla vreodată. Esenţial este că încă mai trăiesc, încă mai am puterea de a încerca să ajung la capătul drumului. Pentru a-mi găsi, în sfârşit, liniştea. Pentru a dezlega o mare enigmă. Pentru a câştiga pentru totdeauna dragostea Lorettei.

Am căutat castelul peste tot, în hărţi vechi, în ghiduri turistice, pe Internet. Când aproape că îmi pierdusem speranţa de a-l mai găsi, am accesat un site din Scoţia dedicat unor astfel de monumente. Navigând pe una dintre pagini, l-am găsit acolo, mai prezent şi mai viu ca niciodată.

Grandios. Impunător. Magic. Terifiant.

Ar fi trebuit să mă crezi, Loretta...

*

Iar eu ar fi trebuit să nu dau curs propunerii tale. Ce probă mai de preţ a iubirii noastre aş fi putut să-ţi dau decât cerul înstelat, marea şi oceanele, şi noi doi înlănţuiţi, privind infinitul?

Dar se pare că nu a fost îndeajuns. Omul e o fiinţă curioasă, asemeni unui copil care, dacă se plictiseşte prea tare, inventă ceva pentru a face jocul mai pasionant.

Jocul Morţii, pe care nu ar fi vrut niciodată să-l cunoască.

Am adormit, din nou.

Magie, spiriduşi, apă fierbinte pe o plită încinsă. Dematerializări, vrăji, incantaţii. Farmece, blesteme.

Într-o stranie pădure a cunoaşterii, a vieţii şi a morţii.

Rătăcesc pierdut, lipsit de apărare. Te caut. Mor. Aştept.

Un şarpe uriaş mă întâmpină, agresiv, înspăimântător. Ar fi putut să-mi ia viaţa într-o clipită, dar stătea aproape nemişcat în faţa mea, privindu-mă fix şi făcând din când în când un semn cu limba sa bifurcată.

Eram paralizat de frică. Într-un ultim efort, mi-am făcut semnul crucii şi am rostit, mândru:

"Pentru dragostea Lorettei. Pentru iubire. Pentru Dumnezeu".

Monstrul s-a retras, tăcut, târându-se înapoi. Pentru câtă vreme însă?

Timpul său este numărat, dar la fel şi al meu...

Mă trezesc.

Da, Loretta. Am văzut "The Fountain". Unul dintre cele mai bune filme pe care le-am vizionat vreodată. Ştii care era secretul? Aşa cum l-am înţeles eu, cel puţin. Omul nu poate învinge moartea, blestemul pe care l-a declanşat când a gustat din fructul oprit. Dar dacă va găsi în sine însuşi suficientă tărie pentru a se împăca cu propriul destin, dacă va dori să-şi înnobileze soarta prin iubire, în numele iubirii, Dumnezeu, într-o zi, îl va elibera. Ca pe Iov. Aceasta este promisiunea curcubeului.

Dar până atunci, jocul şarpelui şi al trădării ne pândeşte în fiecare secundă, la fiecare colţ, damnat, periculos, asemeni unei grenade disimulate în nisip. Atât de puţin trebuie pentru a greşi. Să fim dominaţi de orgoliu. Să călcăm pe duna de nisip.

Şi infernul se va dezlănţui.

"Alo, Steph? Da, te ascult".

"Dacă vrei să afli ceva în plus, trebuie să te grăbeşti. Am citit chiar azi pe Internet că autorităţile vor să închidă castelul acela bântuit din Scoţia. Se pare că acolo se petrec lucruri înspăimântătoare".

"Ce? Oare de ce mi se întâmplă tocmai mie toate acestea? Cu ce am greşit?".

"Ai greşit încă din ziua în care te-ai născut... Crede-mă, nimic nu-mi va face mai multă plăcere decât să-ţi iau sufletul, călare pe un armăsar negru...".

"Poftim???!!! Steph, ai înnebunit complet? Ce naiba spui acolo?".

"Ce s-a întâmplat? Te simţi bine?", mă chestionă prietenul meu, pe un ton schimbat, revenit la normal.

"Eu să mă simt bine? Ai spus ceva despre luarea sufletului...".

"Despre ce? Sigur eşti în regulă?".

"Nu mai contează... O să-ţi explic atunci când mă voi întoarce de acolo!", am exclamat furios şi am închis brusc telefonul.

La naiba...

*

"Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pândeşte la uşă; dorinţa lui se ţine după tine, dar tu să-l stăpâneşti". (...) "Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele şi răul. (...) De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din Grădina Edenului, ca să lucreze pământul, din care fusese luat". (Genesa)

Loretta, am ajuns să mă tem. Mă tem de şarpe, de blestem, de faptul că iubirea noastră ar putea să fie născută din orgoliu, din sfidarea judecăţii divine. Mă tem de soartă. Mă tem de mine însumi.

Dar trebuie să merg înainte. Te voi găsi, cu orice preţ. Atunci când vom fi din nou împreună, aşa cum ţi-am promis, voi încerca să sparg blestemul. Te voi privi în ochi şi totul va fi dat la o parte, tot ce s-a întâmplat, ce s-a spus, ce s-a gândit.

Vom fi iar doar noi doi, infinitatea cerului şi Dumnezeu. Înţelegi? E foarte important să se întâmple astfel.

E foarte important să lăsăm lucrurile aşa cum au fost rânduite. Poate că acum nu mă înţelegi, dar când ne vom regăsi, te voi privi cu iubire, sinceră, autentică, şi îţi voi explica. Vom învinge. Vom păşi dincolo de graniţă.

Acum trebuie să găsesc castelul... Înainte de a fi prea târziu.

Am pornit într-o călătorie lungă, obositoare. Nu înţelegeam ce se putuse întâmpla cu Steph, dar, în fine, voi vedea la întoarcere.

Într-un târziu, am ajuns în faţa ruinelor, la ceas târziu, pe înserat. Am respirat adânc şi am pornit în căutarea ei.

Loretta, cine anume te-a putut aduce tocmai aici? Cred că nu sunt singurul care va avea ceva de explicat. Ai fost o cititoare **chiar atât de pasionată?**

Rătăcesc printre ruinele castelului, exact ca în vis, trec printre şerpi şi lilieci, pentru a ajunge la intrare. În dreapta zăresc lacul straniu, neclintit de nicio adiere de vânt, dar nu încerc să îmi văd chipul reflectat, din teamă.

Înăuntru, mă aşteaptă candelabre vechi, scrinuri prăfuite, costume de epocă aşezate cuminţi în camerele părăsite. Fiori de groază îmi însoţesc mişcările, dar înaintez lent, tremurând, fiindcă scopul meu este mult prea precis: la capătul drumului mă va aştepta Loretta. Pentru totdeauna.

Căci de-abia acum am înţeles preţul cumplit pe care va trebui să-l plătesc pentru a-mi împlini legământul. *În moarte, dincolo de lume* vom putea fi împreună pentru vecie. Acest lucru a fost decis de la început, când întrebarea Lorettei şi pariul nebunesc ce a urmat ne-au izgonit din înălţimile imaculate ale Cerului pentru a ne arunca pe un Pământ al blestemelor.

Dar voi păşi demn, fără să clipesc, către tărâmul care ne va adăposti de acum încolo sufletele chinuite.

În odăile părăsite trăiesc straniul sentiment că nu sunt singur, că ceva sau cineva mă urmăreşte, îmi supraveghează fiecare mişcare. Mă rătăcesc, sunt eu, sunt altul... Ca în cavalcada măştilor.

În sfârşit, ajung în ceea ce pare a fi ultima încăpere. Deschid uşa încet, cu frică, dar şi cu un sentiment de nerăbdare. "Iubita mea... Aici eşti?".

Un scârţâit prelung avea să preceadă o imagine înspăimântătoare: fantoma lordului scoţian, călare pe un armăsar negru, se pregătea să-mi ia sufletul.

"Nu am înţeles niciodată de ce voi, muritorii, vă încăpăţânaţi să luaţi minciuna drept adevăr", mi se adresă acesta, din cealaltă lume. "Chiar credeai că e posibil ca o cititoare cu numele Lorettei să transpună în lumea ta toate ficţiunile pe care le puneai pe hârtie noaptea? Să înceteze din viaţă în faţa editurii? Să îţi lase un ultim mesaj pe manuscrisul castelului?". "Oh, nu, ha, ha, ha...", râse fantoma lugubru. "Să-ţi spun un mic secret, care de altfel nu va mai fi multă vreme un secret. Ar fi putut să nici nu fie vreodată, dacă n-ai fi fost atât de preocupat de a da un sens propriilor halucinaţii... Eu am fost, tot timpul. Eu îţi dădeam inspiraţia nocturnă pentru a scrie, eu am intrat în trupul cititoarei, eu ţi-am apărut în vis... Pentru a te atrage aici, în cea din urmă capcană. Pentru a-mi găsi, în sfârşit, odihna, aveam nevoie de cineva cu foarte multă imaginaţie...".

Am simţit cum strania arătare pătrunde în mine, se contopeşte cu mine, într-o ultimă încercare, apoi n-am mai fost conştient.

*

Legenda spune că în împrejurimile castelului scoţian sălăşluieşte o creatură pierdută între două lumi, uitată de timp: ziua este fantoma unui tânăr scriitor care îşi caută iubita pentru eternitate, o anume Loretta, iscodindu-le pe toate fetele care se aventurează în acele locuri, iar noaptea, este stafia terifiantă a lordului scoţian, care încearcă să ia în stăpânire cât mai multe suflete, ieşind la miezul nopţii din adâncurile lacului, fiindcă nici până în prezent nu şi-a găsit liniştea căutată.

Şi se pare că aşa va fi, până la venirea ceasului judecăţii, The End of Times...